

тели и защитницы. Мнозина, кои то на живота си избѣгвали наказаніе то, попадали на него слѣдъ смѣръть та си. Пó голѣмъ срамъ нѣмало отъ отказа да получаютъ честно погребеніе.

Народны тѣ сказанія увѣряють, че египетски тѣ царѣ заслужвали любовь и уваженіе чрезъ повиновеніе то си на законы тѣ. Кога то царь тѣ умиралъ, сичкій тѣ народъ го желѣялъ, храмове тѣ са затваряли, сички тѣ веселбы са отмѣнявали 72 дни, мъжъе и жены посышвали си главы тѣ съ пепель, моляли са и постяли. Въ туй време приготвляли мумія та и гроба на царя. Подирь изминуванье то на желѣино то време, туряли трупа при входа на гробница та, и сѣкій отъ народа ималъ право да обвинява царя за лоши тѣ му дѣла. Единъ жрецъ изговарялъ надгробна рѣчь, поменувалъ добродѣтели тѣ на усопшія и заслуги тѣ му къмъ отечество то. Ако слѣдъ туй събранный тѣ народъ изъевявалъ свое то одобреніе, тога съ еждъ тѣ на 42 еждници произносялъ приговоръ, — и царь тѣ са удостоявалъ за честь та на погребеніе то. Казвать, че нѣкои господари были лишены отъ тѣзи послѣдня почестъ по воля та на недовольныя народъ, и тѣй понесли праведно наказаніе за свои тѣ лоши дѣла. Яены доказателства на този обычай и до днесъ са спазили въ Египетъ. Имена та на много царѣ съ тщателно изгладены отъ паметницы тѣ, кои то си тѣ въздигнѣли приживѣ; а чукъ тѣ унищожилъ слѣды тѣ имъ и въ самы тѣ гробници.

6. Касты.

Освень царя голѣма власть въ Египетъ имали жрецы тѣ. Сички тѣ Египтены были раздѣлены на сѣсловія, кои то сега са наричатъ съ португалска та дума „касты“. Такъизи касты въ Египетъ са считали шесть или седемь. Отъ тѣхъ главны тѣ были: касты тѣ на жрецы тѣ, на войны тѣ, на земледѣлцы тѣ, художинцы тѣ и пастыри тѣ. Никой не можалъ да премине отъ една каста въ друга; сынъ тѣ на пастыря длѣженъ былъ да бѣде